

Ray Katz nesnášel, když se musel každé ráno překonávat, aby se vyhrabal z postele. Po každém zazvonění budíku sváděl impozantní bitvu konečně vstát, místo aby jen znovu a znovu mačkal tlačítko odložení. Nalhával si, že každých pět minut navíc magicky zabere a bude méně unavený.

Ray, jehož tělo doposud klidně nabíralo potřebnou energii, zasténal a převalil se. *Není náhodou sobota? Proč mi zvoní budík?* Měl pocit, že mu praskne hlava. S povzdechem natáhl paži, ale v pŕlce manévru se zarazil a vrátil ruku se znatelným bolestivým zkrivením ve tváři zpátky.

Lehká přikrývka, která doposud zakrývala chlapcovo tělo, sklouzla na zem a odhalila velkou jizvu v pravém rameni. Levou rukou si jizvu promnul. Pokaždé, když ho zahojená rána začala bolet, vzpomněl si na události, které se staly minulý květen.

Na svoje spolužáky, když si před místní střední školou dělali piknik u fontány a všichni se smáli. Na Dominika Jonese, syna místní učitelky, když potají koukali ve videopůjčovně na porno a víc než to, co se dělo na obrazovce, je vzrušoval pocit, že je manažer obchodu chytí.

Na Julii Brownovou, se kterou Dominik chodil. Tvořili spolu krásný pár, když pominul občasně Dominikovy úlety. Vzpomněl si, jak s Julií mluvil naposledy. Měli tenkrát za úkol napsat seminární práci na téma: *Moje budoucnost v Bransonu*. Julie nevěděla, co napsat dál, a tak zavolala Rayovi. Kdyby v tu chvíli jen tušil, že s ní mluví naposledy. Že jen pár minut po tom, co zavěsil sluchátko, přišla jeho kamarádka o život brutální smrtí, která byla pouhým začátkem loňského běsnění. Julie přišla o srdce. Doslova.

Vzpomněl si na výraz v Tininých očích, když se její tělo zmítalo na podlaze v bolestech po tom, co jí hlavou projel lovecký nůž. Jako fanoušek a odborník na hororové filmy a žánr jako takový si myslel, že zvládne všechno. Prosebný pohled plný naděje i strachu zároveň, jež Tina ve svých posledních vteřinách upírala jeho směrem, Raye přesvědčil o opaku. Vidat smrt na velkém plátně nikoho nemůže připravit na to, jaké je to ve skutečnosti.

Dvoudenní běsnění plné strachu, krve, bolesti a nejistoty spolu s Valerií přežil. Sám byl postřelen a několikrát pobodán a jeho šrámy se čas od času ozvaly.

Natáhl k budíku zdravou ruku a tvrdě s ní praštil, jakoby se podvědomě snažil přístroj rozbít na kousky. Hlavně jen ať je ticho a může dál spát. Ray si myslel, že se mu podařilo stisknout tlačítko pro odložení, aby získal svých vytoužených pět minut navíc, ale alarm řval dál. Zkusil rukou švihnout ještě jednou a tentokrát přidal na síle. Nic. Otravný zvuk, ze kterého ho začala bolet hlava, neustával.

Ray zavrčel a bušil do přístroje. Když se navzdory několika úderům dál pokojem šířil nepříjemný zvuk, Ray se překulil přes bolavý bok, kam vloni schytil kulku, a posadil se.

„No tak! Buď už zticha!“ zakřičel a zatřásl s budíkem tak silně, až se lekl, že bude potřebovat nový přístroj. Dlouze se na něj díval. Ručičky lhostejně ukazovaly 9:26. Ray se protáhl, v ruce stále třímал budík a začal se pomalu probouzet.

V tom zmatku si uvědomil, že přístroj ukazující čas, který byl Rayovou noční můrou, vůbec nebyl zdrojem toho otravného zvuku linoucího se skromným pokojem. Ve skutečnosti o sobě dávala neurvale vědět pevná linka, jejíž sluchátko leželo na stole blíže k posteli, kterou obýval Rayův spolubydlíci.

Postel byla prázdná. *Žádný div*. Nathan Parker byl typ kluka, po kterém každá holka prahla, ale žádná matka by ho nechtěla vidět v blízkosti své dcery. Nikdy nevynechal žádný večírek, vracel se domů v podnapilém stavu a holky střídal častěji než ponožky. Ray Nathana, pohledného mladého muže, neviděl kolikrát celý týden.

Jakmile Rayova mysl začala alespoň trochu pracovat a jeho tělo se probudilo, rozhodl se, že zvednout vřískající telefon nebude až tak špatný nápad. Nezdálo se, že by se nepřítomný Nathan obtěžoval telefon vzít, nebo že by mu to nějak vadilo. *Je dost brzo a někdo se snaží dovolat tak moc...* Ray si pomyslel, že vzhledem k brzkému času to bude něco důležitého.

Rozespale se přišoural na druhou stranu pokoje. Cestou málem zakopl o vlastní nohy. *V sobotu po deváté je rozhodně ještě brzo na úplný probuzení*. Sice nebyl celou noc venku na párty jako jeho spolubydlíci, přesto byl dlouho vzhůru. Díval se na strašidelné filmy a šel spát po třetí ráno. Marně doufal, že bude moci nerušeně spát až do poledne.

Zíval, když popadl telefon a přiložil si ho k uchu.